

свѣтски; „а най-паче, казва редакцията, листъ нашъ има ще тойзи задаткъ да народъ добие правда гражданска, държавна църкова и народна свѣсть, казваючи му начинъ чръвъ кого разногласия могатъ се отбѣгнх. Трудещемъ се да приятели своего народа опжтими какъ можи да се развие.... Хатти-хумаюнъ хотя и по настоящему да се одмаря, той ще се оживотвори. Народъ българскій е голѣмъ приятель просвещения и отъ сега прѣдстои му красна и лѣпа бжджщность. Народно негово битие може се обѣзбѣдити, граждански животъ може се уреди, църковни сегашни пороци и злоупотрѣбления могатъ се прикхса и уклони. Въ обще и прѣдстоящая дѣла Българиямъ изисквхтъ да имхтъ свой органъ (урждие), кой неще зависва отъ непосредствена воля на ония лица, кои се на царска заповѣдъ не обзирхтъ.“

Отъ тѣзи программа се вижда каква ще бжде „Бълг. Дневница.“ Въ 1-ий брой е помѣстена дълга дописка отъ Пловдивъ, въ която, като се расказва за злоупотрѣбенията на гръцкитѣ владици и за неправдата на гръцкото духовенство да владѣе въ България, високо заявява, че за сществуваньето на бълг. народность въ името на подарения отъ Н. В. Султана хатти-хумаюнъ трѣбва да се възобнови „нашая българска иерархия.“ Раковски съ усърдие срѣща развитието на борбата противъ гръцитѣ въ България, въоржжава се противъ папичашскитѣ и езуитскитѣ дѣйствия и гади европейскитѣ учени пхтешественници, че минаватъ и заминаватъ България, не издигатъ гласа си въ името на християнството и човѣчеството въ полза на угнетената рая; слѣди най-внимателно въ наша полза текущата политика, особенно въ малкитѣ държави на истокъ. Въ първитѣ бройове нѣма нѣщо особно енергическо противъ Турция, но отъ 9-ий брой и 10-ий брой започва систематически да пише противъ злоупотрѣбленията за турскитѣ заплата и подтисничествата въобще на турскитѣ управници. По-нататкъ той открито вече пише, че хатти-хумаюнътъ е нищо, и че злоупотрѣбленията и угнѣтенията се умножаватъ. Той не обвинява Султана, но въобще турското невѣжество. Но той заключава, че е необходимо да станхтъ коренни прѣобразования.

Смѣлий езикъ на „Българ. Дневница“ естествено не е могълъ да се търпи въ Цариградъ. И ето защо сж били направени всѣкакви усилия да се спрѣ издаванъето му прѣди йоще този вѣстникъ да спрѣ своята полугодишнина.

Но подиръ двѣ години нѣщо ний виждами, че Раковски подкача да издава въ Бѣлградъ своя втори вѣстникъ, **Дунавски Лебедъ**.